

Sygn. akt I UK 279/04

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z odwołania R. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 marca 2005 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 27 kwietnia 2004 r., sygn. akt III AUa .../02,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ryszard Bala zaskarżył kasacją wyrok Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 27 kwietnia 2004 r., III AUa .../02, oddalający jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 20 listopada 2002 r., IX U .../01, oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 2 czerwca 2000 r., odmawiającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy, po dniu 31 maja 2000 r., okres. Wskazując jako podstawę kasacji naruszenie przepisów postępowania, a to: art. 328 § 2 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 468 § 1, § 2 i § 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. – poprzez „niewystarczające wyjaśnienie i wskazanie podstawy faktycznej i prawnej wyroku”, a zwłaszcza niewskazanie przez Sąd czy okoliczność, że R. B. pobierał zasiłek dla bezrobotnych do końca 2000 r., została

ustalona i udowodniona oraz poprzez niedopuszczenie dowodu z dokumentacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Urzędu Pracy w celu rozstrzygnięcia czy wnioskodawca pobierał zasiłek dla bezrobotnych do końca 2000 r., a także art. 233 § 1 k.p.c., 286 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. – poprzez „brak zażądania i dopuszczenia dowodu oraz uzyskania łącznej, integralnej opinii biegłych z zakresu okulistyki na okoliczność momentu powstania i rzeczywistego stopnia zaawansowania choroby oczu pozwanego”, pomimo, że z opinii wydanych w rozpoznawanej sprawie wynikały rozbieżności, „błędną ocenę zgromadzonych dowodów w zakresie choroby oczu [...], a w szczególności brak spostrzeżenia i oceny pojawiających się pomiędzy treścią poszczególnych opinii sprzeczności i wywołanych nimi wątpliwości”, oraz naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów „w zakresie czy łącznie wszystkie stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia i dolegliwości nie czyniły go niezdolnym lub tylko częściowo niezdolnym do pracy”, jak również poprzez „pominięcie i brak oceny oraz wyjaśnienia i rozważenia” okoliczności wymienionych w art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), a zwłaszcza kwalifikacji, wieku i predyspozycji psychofizycznych wnioskodawcy, wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego”. Jego zdaniem, okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji są oczywiste naruszenie prawa „w granicach zaskarżenia” oraz występowanie istotnego zagadnienia prawnego, a mianowicie „czy można ustalić niezdolność do pracy ubezpieczonego z tytułu ogólnego stanu zdrowia przy uwzględnieniu wszystkich skumulowanych dolegliwości wymienionych w poszczególnych opiniach, nawet w przypadku gdy poszczególne opinie biegłych nie wskazują na niezdolność do pracy ubezpieczonego z powodu stopnia nasilenia jednostkowego konkretnego schorzenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była kwestia oceny stanu zdrowia Ryszarda Bali rozpatrywana w kontekście wymogów określonych w art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a w konsekwencji spełnienia przez skarżącego przewidzianej w art. 57 tejże ustawy przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powołane w kasacji przepisy Kodeksu postępowania cywilnego – art. 468, art. 328 § 2, art. 391 § 1, art. 382, art. 286 i art. 233 § 1 - zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze. Nie budzą one wątpliwości i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Bardzo bogate orzecznictwo odnosi się również do przepisów art. 12 i art. 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz jej art. 57, który jest niemal dosłownym powtórzeniem, obowiązującego do dnia 31 grudnia 1998 r., art. 32 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.). Sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie nie stanowi problemu prawnego, tym bardziej istotnego, którego rozstrzygnięcie wymagałoby ingerencji Sądu Najwyższego. Podniesiony przez pełnomocnika skarżącego zarzut oczywistego naruszenia prawa i jego uzasadnienie w dalszej części skargi kasacyjnej sprowadza się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego, a w konsekwencji nie uzasadnia rozpoznania kasacji. Oczywiste naruszenie prawa występuje wówczas, gdy w motywach zaskarżonego orzeczenia dostrzega się wyraźny błąd w zastosowaniu prawa lub jego wykładni, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy. Innymi słowy, oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por.

orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 98). Nie można natomiast powoływać się na oczywiste naruszenie prawa w sytuacji, gdy skarżący opiera zarzut tej treści jedynie na odmiennej niż to uczynił Sąd ocenie dowodów. Należy podnieść, co wielokrotnie stwierdzał już Sąd Najwyższy, że ze względu na pełną autonomię sądów orzekających w zakresie oceny dowodów, można ją podważyć wyjątkowo, tylko wówczas, gdy pozostaje w rażącej sprzeczności z wynikami postępowania dowodowego lub zasadami logiki albo życiowego doświadczenia.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.